

Molta gent coneix l'Àngels Gonyalons, però segurament pocs saben que ella i la seva germana Meritxell tenen una empresa, l'Escola de Teatre Musical Memory, que funciona des de fa quatre anys, després que s'hi aboquessin d'una manera totalment **"independent, autònoma i sense cap ajuda"**, i que no trobessin competència, perquè **"és un invent que no existia"**.

Si hem començat així, en qualsevol cas, és perquè elles mateixes creuen que la popularitat de l'artista ha fet que no es trobessin amb alguns dels maldecaps més habituals de les dones empresàries joves: **"Es veritat que la gent de la nostra edat ho veu com a molt impossible, això de muntar el propi negoci, i que nosaltres ens hi vam llençar d'una manera inconscient, en el sentit que mai no ens vam plantejar ni vam preveure que ens podíem trobar amb problemes que després tampoc no ens hem trobat, pel fet de ser dones."**

És clar que també s'ho han guanyat: **"Home, jo sempre he intentat fugir d'aquella frivolitat que sembla gairebé consubstancial a la meva professió, la Meritxell també és una persona molt seriosa, i crec que això es nota, però teniem molta por per exemple d'aquest quart any, que això dels musicals no hagués estat una moda, i hem vist que no és així, que fins i tot ens espantem, de tant bé com considerem que ens ha anat."**

Això no vol dir, aclareixen, que s'hagin enriquit, ni molt menys, perquè Memory és una petita empresa: **"El fet és que estem cobrint les coses amb tranquil·litat, que a partir de l'escola hem coproduït dos espectacles, que hem creat companyies de teatre musical juvenil, que estem donant feina a persones, que s'ha anat escampant i ramificant d'una manera que ens aporta molta satisfacció, i que hem fet tot això d'una manera prudent, una virtut sobretot de la Meritxell enfront d'un cert tarannà kamikaze dels que som artistes."**

Tot no han estat flors i violes, però: **"S'ha de tenir en compte que tenim uns vint-i-cinc professors i que quan vam començar m'angoixava molt, quan venien a cobrar, perquè no ho havia fet mai, això" –explica la petita de les Gonyalons–. De mica en mica en vas aprenent, però he de dir que tenim un gestor i un marit que m'ajuda molt, també."** **"Al principi vam fer uns bons càlculs –afegeix l'Àngels– però evidentment que alguna cosa se'ns va escapar, perquè vam anar aprenent sobre la marxa, com un home, o més ràpid"**.

Quant al tracte amb els aspirants a artista, les responsables de Memory ho tenen molt clar: **"S'ha de ser honest, sabent que portes un negoci; d'una banda han de saber que no tothom surt de l'escola amb feina, però de l'altra no els pots matar la il·lusió, ho han de provar, s'ho han de passar bé, i si a més a més treballen, doncs molt millor. El teatre, en qualsevol cas, és un ofici i per tant pots aprendre'l; potser no seràs mai una primera figura, però si et fa disfrutar i saps quin és el teu lloc... Sempre n'hi ha per a tothom, és un problema d'interès, constància i amor a la feina."**

D'entrada ho recomanen a qualsevol, això sí: **"Ha vingut gent que no és que vulgui ser actriu, però tenen un problema de timidesa**

enorme i allà s'esplaien, els ha ajudat molt. Són persones en edats difícils que aprenen a conviure i a relacionar-se, es tracta de pujar el nivell i és una satisfacció quasi maternal, veure'ls com s'ho estimen, tot allò, a part que no només creem actors sinó públic; posem el nostre granet de sorra per moure la vida cultural de Barcelona, que també és molt important."

De fet, l'Àngels considera per exemple que **"si no tens un cert nivell cultural és difícil accedir a la llibertat econòmica"**, i si estem d'acord que aquí comença la llibertat de la dona... Parlem d'allò que pensen moltes de les protagonistes d'aquest llibre, i la Meritxell aporta un matis clau: **"Les nostres relacions –elles tenen trenta-quatre i vint-i-vuit anys– no són tan sexistes ni competidores, en el sentit de guanyar-ne més o menys que l'altre, no ho hem viscut, això, gràcies a Déu."**

Els temps estan canviant, que deia Bob Dylan: **"Fins i tot entre ella i jo –apunta l'Àngels– hi ha una diferència. Quan va morir Franco jo era adolescent i estic per tant marcada per una sèrie de coses: el col·legi de monges, la repressió, falta d'informació... Va ser un canvi important en una edat conflictiva, i hi ha una sèrie de tabús i un masclisme que ella no ha viscut tant, tot i que encara existeixen."**

En aquest sentit, la germana gran assenyala un factor que potser serà decisiu, d'aquí a uns anys: **"Influeix molt, per exemple, que el marit de la Meritxell és fill de pares que han treballat fora de casa tots dos i el meu no, la seva mare era mestressa de casa i sempre s'ho ha trobat tot fet. Jo l'he educat una mica, en això, és clar que ell s'ha deixat..., i no voldria pas una dona mestressa de casa. Però sóc jo qui tinc la casa al cap, no ell."**

L'Àngels vol que quedi clar, tanmateix, que en el seu ànim no hi ha res contra les mestresses de casa: **"No és que sigui dolent ser-ho, ho dic pel meu caràcter, que sé que no podria estar-me a casa. Si tingués fills, per exemple, seria molt mala mare si m'hi quedés, seria pitjor la nostra relació que si –i ara exageraré, per il·lustrar-ho– em tinguessin cinc minuts com una mare relaxada, alegre i satisfeta."**

Que queda molt a fer ho prova que, malgrat tot, les responsables de Memory admeten que avui encara no es pot ser dona lliurement: **"La veritat és que quan vas com a empresària la teva actitud és més seca, fins i tot de manera inconscient, perquè l'home amb qui has de dialogar no pugui presupposar certes coses. Ell es pot posar una camisa que li escaigui i nosaltres simplement no ens podem posar una minifaldilla, sinó atén-te a les conseqüències. És una llàstima, que encara sigui així."**

D'aquesta manera, s'entén que tant l'Àngels com la Meritxell, després d'agrair que l'Anna Mercadé –que surt en aquest llibre com a propietària del Centre Tècnic de la Dona– tingués el gest de donar a l'Escola de Teatre Musical Memory el premi honorífic de la Fundació de les Dones Emprenedores, acabin comentant que **"tant de bo que arribi el dia que aquesta institució, que és molt bona ara, no tingui cap sentit, que sigui la fundació de les persones emprenedores."**

Àngels i Meritxell Gonyalons - Barcelona (el Barcelonès)